

ปัจจัยที่ส่งผลต่ออัตราการเติบโตของการจ้างงานในภาคอุตสาหกรรมสิ่งทอ

Factors that affecting to the Growth of Industrial Employment:

A Case Study of Textile Industrial Sector

ฐิติมา ให้อายอง¹Thitima Holumyong¹

บทคัดย่อ

การศึกษานี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรปัจจัยกับอัตราการเติบโตของการจ้างงานในภาคอุตสาหกรรมสิ่งทอ 2) เพื่อศึกษาคำแนะนำความสำคัญของตัวแปรปัจจัยที่ส่งผลต่ออัตราการเติบโตของการจ้างงานในภาคอุตสาหกรรมสิ่งทอ จำนวนรวมทั้งสิ้น 1,648 กิจการ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยจำนวน 203 กิจการ ได้มาจากการกำหนดขนาดจากตารางสุ่มของ Yamane โดยการใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบอย่างง่าย (Simple Random Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่แบบสอบถามวัด สถานที่ตั้ง การเข้าร่วมในนิคมอุตสาหกรรม ขนาดของกิจการ อายุของกิจการ มูลค่าการลงทุน และอัตราการเติบโตของการจ้างงานในภาคอุตสาหกรรมสิ่งทอ วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson Product Moment Correlation Coefficient) และใช้การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression Analysis)

ผลการวิจัยสรุป 1) ตัวแปรปัจจัย 2 ปัจจัยได้แก่ขนาดของกิจการและอายุของกิจการ มีความสัมพันธ์กับอัตราการเติบโตของการจ้างงานในภาคอุตสาหกรรมสิ่งทอ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์พหุคูณเท่ากับ .77 แสดงว่าปัจจัยดังกล่าวร่วมกันอธิบายความแปรปรวนของอัตราการเติบโตของการจ้างงานในภาคอุตสาหกรรมสิ่งทอได้ร้อยละ 59.00 2) ตัวแปรปัจจัยได้แก่ ขนาดของกิจการและอายุของกิจการส่งผลต่ออัตราการเติบโตของการจ้างงานในภาคอุตสาหกรรมสิ่งทออย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีค่าน้ำหนักความสำคัญในรูปคะแนนมาตรฐานเท่ากับ 0.58 และ -0.44 ยกเว้นปัจจัยด้านสถานที่ตั้ง การเข้าร่วมนิคมอุตสาหกรรม และมูลค่าการลงทุนเมื่อเริ่มกิจการไม่ส่งผล

คำสำคัญ: ปัจจัยที่ส่งผล อัตราการเติบโตการจ้างงาน อุตสาหกรรมสิ่งทอ

¹ คุษณัฐบัณฑิต สาขานโยบายสาธารณะ คณะรัฐประศาสนศาสตร์ สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์

Abstract

This study was aimed to: 1) Study the relationship of the variation factors and the growth rate of employment in textile sector. 2) Study the beta weight of factors contributed to the growth rate of the employment of the textile sector. The population comprised of 1648 businesses. The sample comprised of 203 businesses using simple random sampling was selected according to Taro Yamane's sample selection table. The instruments used in the research were questionnaires about the factors of the places where the factories are situated, the factories' joining in the Industrial Estate, the size of the factories, the age of the industrial business, the funding at the beginning of the industrial business, and the growth rate of the employment in textile industries. The data were analyzed by multiple correlation coefficient and multiple regression analysis.

The results of the study were as follows. 1) The multiple correlation coefficient between the factors of the size and age of the factories and their growth rate were 0.77 which were statistically significant at .05 level. All factors explained variance the growth rate of the employment in textile industries at 59 percentage 2) The size and age of the factories affected the growth rate of the employment in textile industries which was statistically significant at .05 level. The beta weight of the factors which contributed to tasks were equal 0.58 and -0.44 respectively.

Keywords: Affected factors, Growth rate, Employment, Textiles Industrial

บทนำ

เป้าหมายหลักในการพัฒนาประเทศไทยในปัจจุบันคือความเจริญเติบโตในระบบเศรษฐกิจ การพัฒนาอุตสาหกรรมเป็นแนวทางหนึ่งที่จะช่วยก่อให้เกิดความเจริญเติบโตในระบบเศรษฐกิจ หน่วยต่างๆ ในวงการอุตสาหกรรมอันได้แก่สถานประกอบการ หรือกิจการ หรือหน่วยธุรกิจ ไม่ว่าจะมีความขนาดย่อม ขนาดกลาง หรือขนาดใหญ่ ต่างก็เป็นองค์ประกอบที่สำคัญ ที่เปรียบเสมือนฟันเฟืองที่ช่วยผลักดันให้ภาคอุตสาหกรรมสามารถดำเนินกิจกรรมให้เกิดความเจริญทางเศรษฐกิจได้

ความเจริญเติบโตและความยั่งยืนของกิจการต่างๆ สามารถวัดออกมาได้หลากหลายรูปแบบ ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ใช้การวัดอัตราเติบโตของการจ้างงาน เนื่องจากจะช่วยสะท้อนให้เห็นถึงมิติทางด้านเศรษฐกิจและด้านสังคมในเวลาเดียวกัน โดยได้ทำการศึกษาในกลุ่มของอุตสาหกรรมสิ่งทอ เนื่องจากอุตสาหกรรมสิ่งทอ ซึ่มซับ (absorb) การจ้างงานของประเทศไว้ในสัดส่วนที่สูง ซึ่งเป็นผลต่อเนื่องมาจากการเจริญเติบโตของธุรกิจสิ่งทอในอดีตของประเทศไทย

ในปัจจุบัน อุตสาหกรรมสิ่งทอของไทย กำลังเผชิญภาวะวิกฤติ เนื่องจากการแข่งขันทางด้านค่าแรงของประเทศอื่นๆ อันได้แก่ประเทศลาว กัมพูชา เวียดนาม เมียนมาร์ อินโดนีเซีย และฟิลิปปินส์ ซึ่งได้ดึงดูดนักลงทุนและคำสั่งซื้อสินค้า (Order) ออกไปจากภาคอุตสาหกรรมสิ่งทอของประเทศไทยเป็นจำนวนมาก (รายงานการศึกษาเรื่องปัญหาแรงงานในอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม กระทรวงอุตสาหกรรม, 2553 : 1)

อย่างไรก็ตาม อุตสาหกรรมสิ่งทอ ถือว่ามีมูลค่าทางเศรษฐกิจสูงสำหรับประเทศไทย รัฐบาลมีความจำเป็นที่จะต้องเข้าช่วยเหลือและปรับปรุงรูปแบบของอุตสาหกรรมสิ่งทอให้สามารถดำเนินต่อไปได้ภายใต้สถานการณ์โลกที่เปลี่ยนแปลงไป เพื่อไม่ให้เกิดผลกระทบต่อบริษัทเศรษฐกิจโดยรวมของประเทศ

การคงอยู่ ความเจริญเติบโต ความมั่นคง และความยั่งยืนของกิจการในภาคอุตสาหกรรมสิ่งทอ ล้วนส่งผลกระทบต่ออุตสาหกรรมโดยรวม ปัจจัยที่มีผลต่อการเกิดขึ้นใหม่ของกิจการ การขยายกิจการ และความเจริญเติบโตยั่งยืนของกิจการ ล้วนมีความสำคัญ เนื่องจากปัจจัยเหล่านี้เป็นตัวกำหนดพื้นฐานและรูปแบบการดำเนินกิจการของภาคอุตสาหกรรมนั้นๆ ความเจริญเติบโตและความยั่งยืนของกิจการก่อให้เกิดเสถียรภาพในภาคอุตสาหกรรมที่กิจการนั้นดำเนินอยู่ ศักยภาพและเสถียรภาพของภาคอุตสาหกรรม จะก่อให้เกิดความสามารถในการเพิ่มผลผลิต ช่วยยกระดับฐานะทางเศรษฐกิจของประเทศและก่อให้เกิดการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจโดยรวมของประเทศต่อไป

เมื่อทราบถึงปัจจัยที่มีผลต่อการเติบโตและความยั่งยืนของกิจการแล้ว จะทำให้ทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้องไม่ว่าจะเป็นภาครัฐบาลหรือ

ภาคเอกชนสามารถเข้าไปส่งเสริม ดูแล ปรับปรุง และแก้ไขในปัจจัยเหล่านั้นได้อย่างมีประสิทธิภาพ และก่อให้เกิดผลสัมฤทธิ์ตามที่ตั้งเป้าหมายไว้ ซึ่งควมมีประสิทธิภาพและประสิทธิผลในการเข้าจัดการกับปัจจัยที่ถูกต้องจะช่วยผลักดันให้เกิดการค้าเติบโตในภาคอุตสาหกรรมสิ่งทอได้อย่างราบรื่น และช่วยให้การปรับปรุงรูปแบบและแนวทางธุรกิจ ในภาคอุตสาหกรรมสิ่งทอเป็นไปอย่างเหมาะสม เพื่อให้สามารถดำรงอยู่ได้อย่างมีเสถียรภาพ ภายใต้สภาวะและสถานการณ์ของกระแสเศรษฐกิจโลกที่เปลี่ยนแปลงไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรปัจจัยกับอัตราการเติบโตของการจ้างงานในภาคอุตสาหกรรมสิ่งทอ
2. เพื่อศึกษาค่าน้ำหนักความสำคัญของปัจจัยที่ส่งผลต่ออัตราการเติบโตของการจ้างงานในภาคอุตสาหกรรมสิ่งทอ

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากรได้แก่สถานประกอบการในภาคอุตสาหกรรมสิ่งทอในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 1,648 กิจการ
2. กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่สถานประกอบการในภาคอุตสาหกรรมสิ่งทอในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 203 กิจการ ซึ่งได้จากการสุ่มตัวอย่างแบบง่าย

ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

1. ตัวแปรต้น คือ

Loc_i = ตัวแปรหุ่น (Dummy Variable) สถานที่ตั้ง โดย $Loc_i = 0$ ถ้าสถานที่ตั้งของกิจการ i อยู่ในเขตกรุงเทพมหานครชั้นใน และ $Loc_i = 1$ ถ้าสถานที่ตั้ง

ของกิจการ i อยู่ในเขตกรุงเทพชั้นกลางหรือชั้นนอก

$Est_i =$ ตัวแปรหุ่น (Dummy Variable)

การเข้าร่วมในนิคมอุตสาหกรรม $Est_i = 0$

ถ้ากิจการ i อยู่ในนิคมอุตสาหกรรม และ $Est_i = 1$

ถ้ากิจการ i ไม่อยู่ในนิคมอุตสาหกรรม

Size = ขนาดของกิจการ โดยวัดจากจำนวนการจ้างงานเมื่อเริ่มกิจการ

Age = อายุของกิจการ โดยคำนวณจากปี พ.ศ. ปัจจุบัน ลบด้วยปีที่ก่อตั้งกิจการ (ปี พ.ศ. 2555 – ปี พ.ศ. ที่ตั้งกิจการ)

Inv = มูลค่าการลงทุน

2. ตัวแปรตาม คือ

EmpG = อัตราการเติบโตของการจ้างงานในภาคอุตสาหกรรมสิ่งทอ โดยคำนวณจาก (จำนวนการจ้างงานในปัจจุบัน – จำนวนการจ้างงานเมื่อเริ่มต้นกิจการ)/อายุของกิจการ ซึ่งการคำนวณด้วยวิธีนี้พบได้ในงานศึกษาของ Carl Liedholm, Michael McPherson และ Enyinna Chuta , 1994

สมมติฐานของการวิจัย

1. ตัวแปรปัจจัย ได้แก่ สถานที่ตั้งการเข้าร่วมในนิคมอุตสาหกรรม ขนาดของกิจการอายุของกิจการ และมูลค่าการลงทุนมีความสัมพันธ์ กับอัตราการเติบโตของการจ้างงานในภาคอุตสาหกรรมสิ่งทอ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตารางที่ 1 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณระหว่างตัวแปรปัจจัยกับอัตราการเติบโตของการจ้างงานในภาคอุตสาหกรรมสิ่งทอ

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P
Regression	5	1054.16	210.83	58.75*	.000
Residual	197	706.97	3.58		
Total	202	1761.13			
$R = .77$		$R^2 = .59$		$R^2_{adj} = .58$	

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นสถานประกอบการในภาคอุตสาหกรรมสิ่งทอในเขตพื้นที่กรุงเทพมหานคร ซึ่งมีจำนวนทั้งสิ้น 1,648 กิจการ เป็นตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาจำนวน 203 กิจการ ซึ่งได้มาจากตารางการกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่าง Yamane (Taro Yamane, 1967:886) โดยทำการสุ่มแบบง่าย (Simple Random Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ แบบสอบถามการวัด สถานที่ตั้ง การเข้าร่วมในนิคมอุตสาหกรรม ขนาดของกิจการ อายุของกิจการ มูลค่าการลงทุน และอัตราการเติบโตของการจ้างงานในภาคอุตสาหกรรมสิ่งทอ

การดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลผู้วิจัย ได้ใช้ ข้อมูล ทุติยภูมิ ที่เก็บรวบรวมจากแบบสอบถามของกรมโรงงาน กระทรวงอุตสาหกรรม และทำการวิเคราะห์หาค่าสถิติพื้นฐานและการประมาณค่าเฉลี่ยประชากร วิเคราะห์หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์อย่างง่าย สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ และวิเคราะห์หาค่าน้ำหนักความสำคัญของตัวแปรปัจจัยที่ส่งผลต่ออัตราการเติบโตของการจ้างงานในภาคอุตสาหกรรมสิ่งทอ โดยใช้สถิติการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ

จากตารางที่ 1 พบว่า ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณระหว่างปัจจัยได้แก่ ขนาดของกิจการ อายุของกิจการและอัตราการเติบโตของการจ้างงานในภาคอุตสาหกรรมมีค่าเท่ากับ .77

ซึ่งมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยตัวแปรปัจจัยทั้งหมดรวมกันอธิบายความแปรปรวนของอัตราการเติบโตของการจ้างงานในภาคอุตสาหกรรมได้ร้อยละ 59.00

ตารางที่ 2 คำนวณน้ำหนักความสำคัญของตัวแปรปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่ออัตราการเติบโตของการจ้างงานในภาคอุตสาหกรรมสิงทอ

ตัวแปร	β	b	SE _b	t	P
สถานที่ตั้ง (Loc)	-.05	-.35	.29	-1.21*	.22
การเข้าร่วมในนิคมอุตสาหกรรม (Est)	-.03	-.46	.60	-0.77*	.44
ขนาดของกิจการ (Size)	.58	1.53	.14	10.42*	.00
อายุของกิจการ (Age)	-.44	-.12	.01	-8.95*	.00
มูลค่าการลงทุน (Inv)	.07	.13	.10	1.29	.19

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 2 พบว่าค่าน้ำหนักความสำคัญของตัวแปรปัจจัย ได้แก่ขนาดของกิจการและอายุของกิจการส่งผลต่ออัตราการเติบโตของการจ้างงานในภาคอุตสาหกรรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ยกเว้นปัจจัย สถานที่ตั้ง การเข้าร่วมในนิคมอุตสาหกรรมและมูลค่าการลงทุน

โดยตัวแปรปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่ออัตราการเติบโตของการจ้างงานในภาคอุตสาหกรรมมากที่สุดได้แก่ ปัจจัยขนาดของกิจการ โดยมีค่าน้ำหนักความสำคัญในรูปคะแนนมาตรฐาน (β) เท่ากับ 0.58 รองลงมาได้แก่ปัจจัยอายุของกิจการ โดยมีค่าน้ำหนักความสำคัญในรูปคะแนนมาตรฐาน (β) เท่ากับ -0.44

จากผลสถิติข้างต้น สามารถสรุปผลการวิจัยเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ดังนี้

1. ผลการวิจัยพบว่าปัจจัย ขนาดของกิจการและปัจจัยอายุของกิจการ มีความสัมพันธ์กับ อัตราการเติบโตของการจ้างงานในภาคอุตสาหกรรมสิงทอ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ที่ระดับ .05 สอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 1 โดยปัจจัยทั้งหมดรวมกันอธิบายอัตราการเติบโตของการจ้างงานในภาคอุตสาหกรรมสิงทอได้ร้อยละ 59.00 ทิศทางของปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อตัวแปรตามมีความแตกต่างกัน ปัจจัยขนาดของกิจการมีทิศทางไปในทางเดียวกันกับอัตราการเติบโตของการจ้างงาน ในขณะที่ ปัจจัยอายุของกิจการมีทิศทางผกผันกับอัตราการเติบโตของการจ้างงาน

2. คำนวณน้ำหนักความสำคัญของปัจจัยขนาดและอายุของกิจการส่งผลต่ออัตราการเติบโตของการจ้างงานในภาคอุตสาหกรรมสิงทออย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีตัวแปรปัจจัยที่ไม่ส่งผลคือ สถานที่ตั้ง การเข้าร่วมในนิคมอุตสาหกรรม และมูลค่าการลงทุน ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 2 ทั้งนี้ ตัวแปรปัจจัยขนาดของกิจการส่งผลทางบวกต่ออัตราการเติบโตของการจ้างงานในภาคอุตสาหกรรม ส่วนตัวแปรปัจจัย

อายุของกิจการส่งผลทางลบต่ออัตราการเติบโตของการจ้างงานในภาคอุตสาหกรรม

อภิปรายผลการวิจัย

จากประเด็นที่ค้นพบ (Findings) พบว่ามีความสำคัญต่อการพัฒนาอุตสาหกรรมสิ่งทอและการเพิ่มอัตราการเติบโตของการจ้างงานในภาคอุตสาหกรรมดังกล่าว จึงได้นำผลการวิจัยมาอภิปรายดังนี้

1. อัตราการเติบโตของการจ้างงานในภาคอุตสาหกรรมเป็นตัวบ่งชี้ถึงศักยภาพและความยั่งยืนของภาคอุตสาหกรรม ซึ่งภาคอุตสาหกรรมถือว่ามีสำคัญต่อระบบเศรษฐกิจและเป็นพื้นฐานทางเศรษฐกิจของประเทศ เนื่องจากภาคอุตสาหกรรมเป็นหน่วยผลิตสินค้าเพื่อตอบสนองความต้องการของผู้บริโภคภายในประเทศ อีกทั้งยังเป็นส่วนที่สร้างรายได้เข้าประเทศ นอกจากนี้ยังเป็นแหล่งจ้างงานที่สำคัญของประเทศ ในระยะยาวภาคอุตสาหกรรมจะเป็นแหล่งสะสมประสบการณ์และทักษะความชำนาญของบุคลากรในด้านเทคโนโลยีของประเทศ ทั้งนี้ เพื่อให้ภาคอุตสาหกรรมของประเทศไทยสามารถดำเนินไปได้อย่างมีประสิทธิภาพ หน่วยงานที่เกี่ยวข้องจึงมีความจำเป็นที่จะต้องค้นหาประเด็นที่จะก่อให้เกิดการเจริญเติบโตและการขยายขนาดของกิจการของภาคอุตสาหกรรม เพื่อที่จะได้ส่งเสริมในปัจจัยเหล่านั้นได้อย่างมีประสิทธิภาพ และช่วยให้ภาคอุตสาหกรรมดำเนินไปได้ตามรูปแบบและแนวทางที่ประเทศได้ตั้งเป้าหมายไว้

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ได้ทำการศึกษาในภาคอุตสาหกรรมสิ่งทอ ซึ่งถือได้ว่ามีมูลค่าทางเศรษฐกิจของประเทศไทยอย่างมหาศาลและเป็นแหล่งการจ้างงานขนาดใหญ่ของประเทศ แต่เนื่องในปัจจุบัน ภาวะเศรษฐกิจโลกเปลี่ยนแปลงไป นักลงทุนจากต่างประเทศได้เบนเข็มการลงทุนในภาคสิ่งทอจากประเทศไทยไปยังประเทศอื่นๆ

ในภูมิภาคเอเชียอันเนื่องมาจากปัจจัยต้นทุนแรงงาน สถานการณ์ดังกล่าวส่งผลกระทบก่อให้เกิดการหดตัวในภาคอุตสาหกรรมสิ่งทอในประเทศไทย อย่างไรก็ตาม เพื่อให้ภาคอุตสาหกรรมนี้สามารถดำเนินไปได้อย่างมีประสิทธิภาพและเสถียรภาพ ภาครัฐ ภาคเอกชนและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง จำเป็นต้องร่วมมือกันในการแก้ปัญหาให้ตรงประเด็น โดยปัญหาดังกล่าวสามารถแก้ไขได้โดยการสนับสนุนให้ผู้ประกอบการปรับเปลี่ยนรูปแบบการดำเนินธุรกิจเป็นรูปแบบการมุ่งสู่การเป็นเจ้าของตราสินค้า (Original Design Manufacturing: ODM) แทนการผลิตแบบเดิมที่เป็นการผลิตแบบตามคำสั่งซื้อ (OEM: Original Equipment Manufacturing)

ทั้งนี้ เมื่อมีการปรับรูปแบบการดำเนินธุรกิจให้เปลี่ยนไป ภาครัฐ ภาคเอกชน และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องจำเป็นต้องทำโครงการพัฒนาทักษะและมีมือของแรงงานที่อยู่ในภาคอุตสาหกรรมให้ตอบรับการเปลี่ยนแปลงของรูปแบบธุรกิจ เพื่อให้แรงงานสามารถปรับตัวและพัฒนาทักษะให้สามารถทำงานในอุตสาหกรรมสิ่งทอต่อไปได้ ซึ่งแนวทางดังกล่าวจะส่งผลให้อุตสาหกรรมสิ่งทอสามารถดำเนินดำเนินนโยบายในการปรับเปลี่ยนรูปแบบธุรกิจโดยดำเนินกิจการไปได้อย่างต่อเนื่องไม่สะดุด เนื่องจากแรงงานที่อยู่ในอุตสาหกรรมสามารถตอบรับต่อรูปแบบธุรกิจที่เปลี่ยนแปลงไปได้ ในส่วนของภาคธุรกิจเองนั้นก็ไม่ต้องเสียต้นทุนในการสรรหาหรือฝึกหัดแรงงานขึ้นมาใหม่และก่อให้เกิดความคล่องตัวในการขยายธุรกิจต่อไปได้

2. ปัจจัยขนาดของกิจการ จากผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ พบว่าปัจจัยขนาดของกิจการมีอิทธิพลมากที่สุดต่ออัตราการเติบโตของกิจการ โดยมีทิศทางความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกับอัตราการเติบโตของกิจการ โดยผลการศึกษาในครั้งนี้ตรงกับผลการศึกษาของ (Evans S. David, 1987: 10) ซึ่งกล่าวว่า กิจการขนาดใหญ่มีศักยภาพในการอยู่

รอดและการเติบโตได้มากกว่ากิจการที่มีขนาดเล็ก อันเนื่องมาจากกิจการขนาดใหญ่มีความสามารถในการเผชิญกับสภาวะความผันผวนทางเศรษฐกิจ และสามารถรับมือได้กับนโยบายและข้อจำกัดต่างๆ ได้ดีกว่ากิจการขนาดเล็ก

จากข้อค้นพบดังกล่าว หน่วยงานที่เกี่ยวข้องไม่ว่าจะเป็นภาครัฐหรือภาคเอกชน ควรมีนโยบายในการสนับสนุนให้สถานประกอบการขยายกิจการให้ใหญ่ขึ้น ไม่ว่าจะเป็นการสนับสนุนในด้านเงินทุน การเสริมสร้างเทคโนโลยี การสนับสนุนเพื่อเพิ่มสายผลิตภัณฑ์ การขยายตลาดไปยังต่างประเทศ โดยภาครัฐและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องจะต้องทำการพิจารณาส่งเสริมทักษะอื่นๆ ควบคู่ไปกับนโยบายสนับสนุนการขยายกิจการด้วย เช่น ทักษะด้านการบริหาร ทักษะด้านบัญชีและการเงิน ทักษะด้านทรัพยากรบุคคล ทักษะด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

ทั้งนี้ การขยายตัวของธุรกิจจะเป็นผลให้ธุรกิจสามารถเพิ่มศักยภาพในการเจริญเติบโต สามารถฝ่ากระแสความผันผวนทางเศรษฐกิจทั้งจากภายในและภายนอกประเทศ และสามารถยืนหยัดได้ในสภาพแวดล้อมที่มีการกำหนดกฎเกณฑ์และนโยบายทางการค้าต่างๆ นอกจากนั้น ศักยภาพในความเจริญเติบโตของธุรกิจยังก่อให้เกิดการส่งเสริมการจ้างงานเพิ่มขึ้นได้ ทั้งนี้ การขยายตัวของธุรกิจ ยังทำให้เกิดประสิทธิภาพในระบบเศรษฐกิจ (Economic Efficiency) เนื่องจากการขยายตัวของธุรกิจเป็นสัญญาณบ่งบอกถึงพลังของอุปสงค์ที่เกิดขึ้นในตลาด (Demand Pull)

3. ปัจจัยทางด้านอายุของกิจการ จากผลการศึกษา พบว่าอายุของกิจการมีความสัมพันธ์ในทิศทางผกผันกับอัตราการเติบโตของการจ้างงาน ซึ่งตรงกับผลการศึกษาของ Liedholm, McPherson and Chuta, 1994: 1179) ที่พบว่ากิจการที่เกิดขึ้นใหม่นั้น จะสามารถกระตุ้นให้เกิดการเติบโตใน

อัตราการจ้างงานเพิ่มขึ้น ด้วยประเด็นดังกล่าว ภาครัฐและภาคเอกชนที่เกี่ยวข้องควรให้ความสำคัญกับการสนับสนุนและสร้างผู้ประกอบการใหม่ขึ้นมาเพื่อให้กระตุ้นให้เกิดการจ้างงานเพิ่มขึ้น นอกจากนั้นการที่มีผู้ประกอบการใหม่เกิดขึ้นในอุตสาหกรรม จะก่อให้เกิดศักยภาพในภาพรวมของอุตสาหกรรม โดยกิจการที่เกิดขึ้นใหม่จะช่วยเข้ามาเติมเต็มและก่อให้เกิดความสมบูรณ์ในสายการผลิตของภาคอุตสาหกรรมนั้นๆ ตั้งแต่ในอุตสาหกรรมต้นน้ำ อุตสาหกรรมกลางน้ำ และอุตสาหกรรมปลายน้ำ ซึ่งความสมบูรณ์ในสายการผลิตของภาคอุตสาหกรรม จะช่วยก่อให้เกิดประสิทธิภาพในการผลิตของแต่ละกิจการมากขึ้น

4. ในส่วนของปัจจัยอื่นๆ อันได้แก่ สถานที่ตั้ง การเข้าร่วมในนิคมอุตสาหกรรม และมูลค่าการลงทุน ซึ่งเมื่อแยกพิจารณาแต่ละตัวแปรแล้วพบว่าไม่เกิดนัยสำคัญต่ออัตราการเติบโตของการจ้างงานโดยแยกพิจารณาจากแต่ละปัจจัยดังนี้

ปัจจัยสถานที่ตั้งกิจการ จากการพิจารณาพบว่าเนื่องจากอุตสาหกรรมสิ่งทอเป็นอุตสาหกรรมพื้นฐานและเกิดขึ้นมานานมากในระบบเศรษฐกิจในประเทศไทย การก่อตั้งสถานประกอบการจึงกระจายตัวไปทั่วทุกพื้นที่ในเขตกรุงเทพมหานคร ประกอบการระบบการขนส่งและการเดินทางในกรุงเทพมหานครมีการพัฒนาให้ได้รับความสะดวกและรวดเร็วมากขึ้น ด้วยเหตุนี้ การขนส่งสินค้าจากทุกเขตในกรุงเทพมหานครสามารถไปถึงกันได้จากพื้นที่เขตชั้นในไปสู่เขตชั้นนอก หรือจากชั้นนอกไปสู่เขตชั้นใน สถานที่ตั้งกิจการจึงไม่ส่งผลต่ออัตราการเติบโตของการจ้างงาน

ปัจจัยการเข้าร่วมรับการช่วยเหลือจากรัฐ โดยการเข้าร่วมในนิคมอุตสาหกรรม ทั้งนี้ อุตสาหกรรมที่อยู่ในนิคมอุตสาหกรรมจะได้รับ

ผลประโยชน์ (Benefit) จากการรวมตัวเป็นกลุ่ม เครือข่าย (Clusters) หรือการรวมตัวเป็นกลุ่ม (Agglomeration) อย่ ่างไร ก็ ตาม ใน ปัจจุบัน การรวมตัวในลักษณะดังกล่าวสามารถเกิดขึ้นได้โดย กิจการไม่จำเป็นต้องอยู่ในนิคมอุตสาหกรรม จะเห็น ได้จากการรวมตัวเป็นสมาคมของกลุ่ม อุตสาหกรรมสิ่งทอ เช่น มูลนิธิพัฒนาอุตสาหกรรม สิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มไทย และสถาบันพัฒนา อุตสาหกรรมสิ่งทอ เป็นต้น ด้วยเหตุนี้ อัตราการ การเติบโตของการจ้างงานจึงไม่มีความแตกต่าง ระหว่างกิจการที่อยู่ในนิคมอุตสาหกรรมและไม่ได้ อยู่ในนิคมอุตสาหกรรม

ปัจจัยมูลค่าการลงทุน เนื่องจากในปัจจุบัน ภาคสถาบันการเงินได้ให้ความร่วมมือกับ ภาครัฐบาลในการให้การสนับสนุนต่อภาคธุรกิจ โดยจะเห็นได้จากการที่ภาคสถาบันการเงินได้ นำเสนอผลิตภัณฑ์ (Package) และสิทธิประโยชน์ (Privilege) ต่างๆ เพื่อสนับสนุนการลงทุนและ การดำเนินงานของภาคธุรกิจอย่างมากมาย นอกจากนั้นในส่วนของรัฐบาลเองก็ได้นำเสนอ แหล่งเงินทุนผ่านสถาบันการเงินของรัฐ อันได้แก่ ธนาคารออมสิน ธนาคารกรุงไทย ธนาคาร เพื่อวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม จากสถานการณ์ดังกล่าว จึงสามารถกล่าวได้ว่า ภาคธุรกิจสิ่งทอสามารถเข้าถึงแหล่งเงินทุนได้ ไม่ลำบากนัก จึงทำให้เงินลงทุนไม่มีผลต่อความ แตกต่างในอัตราการเติบโตของการจ้างงาน ในภาคอุตสาหกรรม

ข้อเสนอแนะการวิจัย

ข้อเสนอแนะสำหรับการปฏิบัติ

1. จัดทำโครงการสัมมนาและอบรม เพิ่มพูนความรู้ในการขยายธุรกิจ โดยเน้นความ สมดุลย์ในการขยายกิจการในทุกๆ ด้านพร้อมกัน ไม่ว่าจะเป็นส่วน Front Office, Back Office,

สายการผลิต, เทคโนโลยี และทักษะความชำนาญ ของบุคคลากร เพื่อให้ทุกส่วนงานสามารถรองรับ การขยายซึ่งกันและกันได้

2. จัดให้บริการบ่มเพาะหรืออนุบาล การขยายธุรกิจ โดยจัดให้มีเจ้าหน้าที่ให้คำปรึกษา และให้คำแนะนำ และทำการประเมินผล การดำเนินงานและปรับปรุงแก้ไขเพื่อให้บรรลุ วัตถุประสงค์ตลอดระยะเวลาดำเนินโครงการ

3. จัด Event หรือสร้างโอกาสทาง การตลาดให้กับธุรกิจในการเปิดตัวสินค้าและ นำเสนอสินค้าสู่ตลาดทั้งภายในและภายนอก ประเทศ

4. สร้างโครงการสนับสนุนและเสริมสร้าง ผู้ประกอบการใหม่ โดยให้การสนับสนุนและสิทธิ พิเศษสำหรับผู้ประกอบการใหม่ที่เพิ่งเข้ามาใน ตลาด และให้คำปรึกษาช่วยเหลือจน ผู้ประกอบการสามารถดำเนินกิจการไปได้เอง อย่างมั่นคงและมีเสถียรภาพ

5. จัดตั้งหน่วยวิจัยและพัฒนาเพื่อศึกษา โอกาสทางธุรกิจของแต่ละอุตสาหกรรม เพื่อให้ ทราบแนวโน้มความต้องการของตลาดโลกและ สามารถพยากรณ์ภาวะและรูปแบบทางเศรษฐกิจ ที่จะเปลี่ยนแปลงไปในอนาคต เพื่อที่จะสามารถให้ แนวทางและคำแนะนำกับผู้ประกอบการถึงรูปแบบ ทางธุรกิจที่ควรจะเป็นในอนาคต และจะช่วยให้ ผู้ประกอบการสามารถจัดเตรียมความพร้อมของ ธุรกิจและทักษะความชำนาญของบุคคลากรให้ สามารถรองรับต่อสภาพการณ์ทางเศรษฐกิจที่จะ เปลี่ยนแปลงไป

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

ควรทำการศึกษาในเรื่องของโอกาสของ ธุรกิจสิ่งทอของประเทศไทยในภาวะการณ์ทาง เศรษฐกิจโลกที่เปลี่ยนแปลงไป เพื่อที่จะได้นำมา เป็นแนวทางในการปรับเปลี่ยนรูปแบบการดำเนิน

ธุรกิจของผู้ประกอบการให้สามารถรองรับการเปลี่ยนแปลงที่จะเกิดขึ้นในอนาคตอันใกล้ได้

เอกสารอ้างอิง

สำนักนโยบายอุตสาหกรรมรายสาขา 2 (2553). รายงานการศึกษาเรื่องปัญหาแรงงานในอุตสาหกรรม
สิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม. กรุงเทพฯ: กระทรวงอุตสาหกรรม

Carl Liedholm, Michael McPherson and Enyinna Chuta (1994). **Small Enterprise Employment Growth
in Rural Africa**. American Agricultural Economies Association.

Donald C. Mead (1994). **The Contribution of Small Enterprises to Employment Growth in
Southern and astern Africa**. Elsevier Science Ltd.

Evans David S. (1987). **The relationship between Firm Growth, Size, and Age: Estimates for 100
Manufacturing Industries**. The Journal of Industrial Economics.